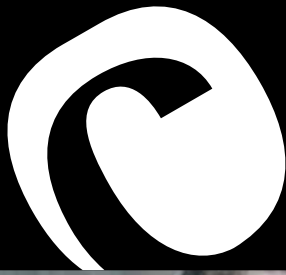

1,80€

núm. 57

octubre - novembre 10

culturàlia

Revista cultural de Tàrrrega

Especial
Premis
Culturàlia

Cinemes

Majèstic de Tàrrrega

4 actualitat
Entrega dels guardons
de la 13a edició dels
Premis Culturàlia

10 comarca
El convent de Sant
Bartomeu de Bellpuig

16 entrevista
Antoni Prats

Portada 57
Fotografia: Laia Pedrós

Editorial

Tornem a sortir

Antoni Palou

De nou, tornem a estar amb vosaltres després d'un breu parèntesi, ja veieu, la crisi també ens ha esquitxat però no defallim, tornem a sortir i per tant, tornem a lluitar i tornarem a vèncer..., malgrat això, la realitat cultural de les nostres contrades no s'ha aturat i per això en destaquem varies iniciatives: Així, la més recent, la presentació a Tàrraga del llibre "Olor a Colònia" de la Silvia Alcantara en el marc de les conferències organitzades pel Consell Comarcal de l'Urgell en el cicle "Dona informa't" que ens va encantar, i entroncant amb l'exposició temporal del Museu d'Història de Catalunya de les Colònies Industrials, ens va recordar aquest passat industrial, que la Silvia recull en la seva novel·la, que ha estat qualificada com el fenomen narratiu d'aquest any, novel·la Sant Jordi de 2010 i que ha funcionat pel boca-orella i ens ha captivat pel llenguatge planer, senzill i ric en matisos, que retrata aquest món amb tendresa i record; també ens agrada molt la iniciativa de la regidoria de Medi Ambient de l'Ajuntament de Tàrraga de recuperar el tram del riu Ondara des del Talladell fins a Tàrraga que deixarà al descobert els esplèndids murs

de marge i que suposarà un nou corredor verd del que en podrem gaudir, passejant per aquest entorn fluvial i a casa nostra, recuperant patrimoni; i també ens agrada molt l'ampliació del Museu Comarcal que prepara una sala dedicada als tresors medievals del seu fons, fruit d'aquest treballar silenciosos però molt eficaç del seu director i del seu equip, una aposta de futur que consolida el present.

I des del Centre Cultural ja tenim a punt els premis Culturalia 2010, que aquest any tindran un ressò provincial amb la concessió del premi intercomarcal-Terres de Ponent a l'escriptor Pep Coll, aquest paller entranyable que tant ha fet pel nostre territori, amb la conservació de les llegendes de muntanya, i la seva narrativa actual, capdavantera a les nostres terres i que prestigiarà la nostra gala cultural, sens dubte, complementat amb el guardó a Lluís Foix, que tant estima la nostra terra i que sempre l'ha defensat on ha anat, i on ha estat; tot això sense desmerèixer la qualitat dels altres premiats dels que en trobareu més informació a les planes de la revista, ens esforçem i esperem que la gala us agradi, la trobareu diferent aquest any. 🍷

sumari

Els articles publicats a *Culturalia* només reflecteixen l'opinió de qui els signa. El Consell de redacció de la revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades al director i de resumir-ne els continguts.

2	3	4-9
editorial Tornem a sortir	notícies	actualitat Premis Culturalia 2010
10-12	13-15	16-17
comarca Convent de Sant Bartomeu de Bellpuig	memòria històrica Cinemes Magèstic	entrevista Antoni Prats
18-21	22	23
rutes culturals De Llorenç a Rocallaura, Menàrguens, de Tàrraga cap a la Figuerosa, Igualada	la cuina llibres	agenda

culturalia

Revista cultural de Tàrraga

Núm. 57 | octubre_novembre '10

Direcció
Antoni Palou
Centre Cultural de Tàrraga

Directora executiva
Roser Torruella

Redacció
Laia Pedrós
Joan Lluís Tous

Correcció
Laia Pedrós

Disseny i publicitat
David Mora

Fotografia
Laia Pedrós
Antoni Palou

Col·labora
Jordi Auberni
Antoni Palou
Pep Vall

Edició i màrqueting
Centre de Disseny Innova, sl
Av. Catalunya, 61, entl. 1a < Tàrraga
Tel. 973 314 698 < Fax 973 314 699
culturalia@centredisseny.com
www.centredisseny.com

Dipòsit legal: L-1528/98

Tàrraga vol que el nou pàrquing dinamitzi el comerç local

Tàrraga va obrir al públic el passat 9 de novembre el nou pàrquing soterrat annex a l'avinguda de Catalunya. L'alcalde, Joan Amézaga, va explicar que "aquesta obra juntament amb la remodelació de l'antiga N-II són dos elements clau perquè la capital de l'Urgell continuï sent un referent comercial de les nostres comarques", així espera que serveixin per dinamitzar el comerç local. El nou aparcament, que ha estat finançat amb 2,5 MER del Fons Estatal d'Inversió Local, té una superfície útil de 5.484 m² distribuïts en quatre plantes i pot donar cabuda a 225 cotxes. La infraestructura compta també amb 52 places en concessió per als residents de la zona.

Les tarifes determinen que estacionar-hi el vehicle costarà 0,75 euros l'hora i el ventall d'abonaments oscil·larà entre 25 i 60 euros mensuals segons la franja horària. S'ha de destacar que per promocionar-lo serà gratuït durant els dos primers mesos de funcionament, fins el 9 de gener, coincidint amb la campanya de Nadal. A més, a partir d'aquesta data i durant un temps, les dues primeres hores d'estacionament també seran gratuïtes.

La inauguració del nou aparcament va anar a càrrec del delegat del Govern a Catalunya, Joan Rangel, el qual va dir que "l'any vinent la participació d'ingressos del govern espanyol als ajuntaments s'incrementarà notablement per tal de compensar en bona mesura la precarietat que molts ajuntaments pateixen". Rangel, que no va poder precisar la xifra exacta d'aquest increment, sí que va dir que està al voltant del 10%.

Les obres de millora al Museu Comarcal de l'Urgell, a punt d'acabar

L'Ajuntament de Tàrraga és a punt de finalitzar les obres de millora del Museu Comarcal de l'Urgell, centrades en l'eliminació de barreres arquitectòniques a l'edifici. Tanmateix, s'ha treballat en l'eixamplament dels accessos a la Sala dels Arcs, que en el futur acollirà a la planta baixa les peces medievals més valuoses del fons museístic. L'execució del projecte, pressupostada en 84.610 euros, l'ha sufragada el Govern central mitjançant el Fons Estatal per a l'Ocupació i la Sostenibilitat Local. El tret característic de la reforma és la conversió del vestíbul principal des del carrer Major en un gran baixador que ha recuperat les lloses originals del segle XVIII, traslladades en el seu dia a l'accés des del carrer de La Font. També s'ha aprofitat la intervenció per corregir les alçades en algunes portes, repintar parets i habilitar uns nous lavabos adaptats a persones amb discapacitat física.

Tot plegat representa el primer conjunt de millores significatives efectuades en aquest equipament cultural des que s'inaugurà l'any 1994 a la casa pairal de Cal Perelló, al cor del nucli històric. El Museu Comarcal de l'Urgell vol obrir així una nova etapa, que se simbolitzarà amb l'obertura encara sense data de l'esmentada sala medieval, espai on s'exhibiran tresors dels segles XIII, XIV i XV. Les peces centrals de la col·lecció seran els cinc apòstols plasmats en sengles escultures del segle XIV que formaven part del conjunt ornamental de l'antiga façana de l'església romànica de la població. Un altre dels eixos d'aquesta retrospectiva serà la matança de jueus perpetrada a Tàrraga l'any 1348, les víctimes de la qual s'inhumaren al jaciment de Les Roquetes, excavat durant els últims anys.

Les noves oficines del Jutjat de Pau estan a l'av. de la Generalitat

El Jutjat de Pau de Tàrraga ha completat aquests dies el trasllat a la seves noves oficines, situades en uns baixos de lloguer a l'avinguda de la Generalitat 41. L'Ajuntament de Tàrraga soluciona així els déficits d'espai i accessibilitat que presentava l'antiga seu ubicada en un primer pis del carrer de Sant Joan 30, també arrendat. Les noves dependències, on ja s'han atès els primers tràmits, ocupen una superfície total de 120 m². El consistori ha remodelat l'interior de l'immoble aixecant envans a més d'instal·lar-hi climatització i serveis bàsics d'aigua, llum i telefonia. Els alumnes del Centre de Formació La Solana han col·laborat en l'obra amb tasques de pintura, paleta i fusteria.

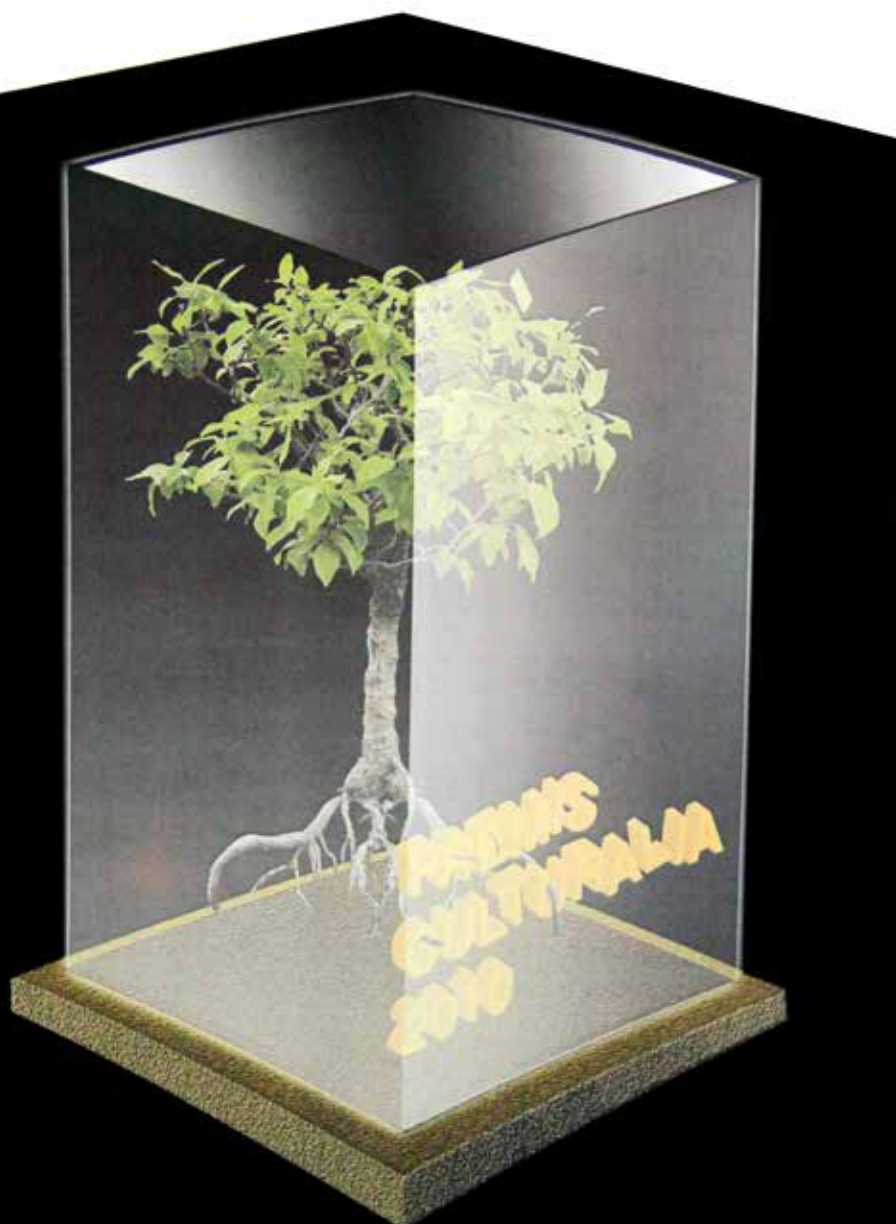
El Jutjat de Pau de Tàrraga compta ara amb un ampli punt d'atenció als usuaris, dos despatxos, arxiu general i dipòsit de documents vinculats amb el Registre Civil, la seva principal activitat. Durant els propers dies es proveiran nous elements de mobiliari i es procedirà a fer la inauguració oficial de les oficines. Amb la presència del Jutjat de Pau, l'avinguda de la Generalitat es consolida com un altre dels pols de serveis a Tàrraga, ja que també concentra les seus de la Comunitat de Regants del Canal Segarra-Garrigues, la Societat Estatal Acuaebro i la delegació de l'Agència Tributària. El contracte de lloguer del local té una vigència de deu anys, amb caràcter prorrogable.

Premis Culturàlia 2010

Guardons

als mèrits social i cultural

El Centre Cultural de Tàrraga entrega el dissabte 20 de novembre els guardons corresponents a la 13a edició dels Premis Culturàlia. Enguany s'incorpora nou un guardó, d'àmbit intercomarcal, que recau a l'escriptor del Pallars Pep Coll. Els altres premiats són: Benjamís Tous (artista), Lluís Foix (comarca), Escola Pia de la Mercè de Tàrraga (entitat), Àngel Sans (trajectòria musical) i Manuel Casanelles (trajectòria personal).

Currículums Premis Culturàlia 2010

Premi a la trajectòria personal a favor de l' art i la cultura musical

Àngel Sans i Sorribes

El Sr. Àngel Sans i Sorribes neix a Tàrraga al si d'una família de llarga tradició musical. Besavi i avi paternals eren intèrprets de trombó, contrabaix, tuba i helicó. L'avi matern del violí. A l'edat de 6 anys s'inicia en l'estudi mu-

sical de la mà del seu pare. Cursa estudis elementals de piano i orgue amb Alfons Clua i Mn. Carles Melé. Segueix estudis al conservatori de Lleida i més tard al Conservatori Superior de Saragossa. Prossegueix estudis d'orgue amb el Pare Robert de la Riba a Pompeya. Realitza dos cursos internacionals de direcció coral i tècnica bucal.

L'any 1965 funda la Coral Sant Eloy composta per joves estudiants.

Des de 1967 fins a 1998 és el director de l'Orfeó Nova Tàrraga. En aquests 30 anys al front de la direcció musical de l'Orfeó actua en 12 països d'Europa i arreu de Catalunya.

Des de l'any 2.000 és el fundador i director del Cor de Cambra Polifònica de l'Urgell.

Ha estat director-convidat de les més prestigioses corals de Catalunya (Vilafranca, Nova Égara, Camerata Barroca, etc.).

Ha dirigit grans obres de repertori simfònic-coral dels més importants compositors de tots els temps.

En el camp de la composició és l'autor de l'Himne de l'Orfeó, de l'Himne de l'Ateneu, de Fantasia per a una veu, Dies d'enyorança i diverses harmonitzacions per a coral i orquestra.

Sempre que cal és l'organista de la nostra parròquia.

Per tot això el Centre Cultural de Tàrraga li atorga el seu premi dedicat a una trajectòria personal al servei de l'art, en aquest cas, musical.

Premi a la entitat que ha excel·lit en el foment de la cultura

Escola Pia de la Mercè (125 anys a Tàrraga)

Fa 125 anys, l'il·lustríssim l'alcalde de Tàrraga el noble senyor Don Enric de Càrrec i Subies, acompanyat d'un lluït seguici d'autoritats i veïns, amb orques-

tra inclosa, rebien els primers sis escolapis que organitzaren l'Escola Pia al rònc, però espaiós, convent que feia poc havien abandonat els PP Mercedaris.

Eren temps en què l'Estat no es feia pas càrrec de l'escolarització dels nens i nenes de manera directa. L'Estat ordenava, suggeria, als ajuntaments que creessin i mantinguessin escoles per a les primeres lletres i si podien en estudis superiors.

D'això en fa ja cent vint-i-cinc anys que donen per a moltes cròniques i moltes valoracions.

Des del Centre Cultural creiem que el que avui s'escau és retre homenatge d'agraïment a una entitat que sempre ha complert amb les expectatives que en ella hi van dipositar les autoritats targarines i que al llarg del anys ha anat servint a centenars de nens i joves que les famílies els hi han encomanat la seva instrucció, la seva formació i la seva educació.

Els Escolapis formen ja per a sempre part

indissoluble de la història, tant escolar com social i cultural, de tots nosaltres.

Tant si hom ha anat als escolapis com si no hi ha anat, tothom de Tàrraga i rodalies ha tingut algun lligam amb aquesta institució escolar.

Evidentment els alumnes han estat molt més marcats per la manera de fer de l'estil pedagògic i educacional de can colapi.

Revisant el "El Projecte educatiu de l'Escola Pia de Catalunya (1683-2003) Una escola popular" de Joan Florensa i Parés, editat per la Societat d'història de l'educació dels Països de Llengua Catalana, filial de l'Institut d'Estudis Catalans, hom pot descobrir la important aportació que fa l'Escola Pia a la consecució d'una docència progressista i lliberal sense deixar d'ésser Escola Pia. El Centre Cultural vol agrair a aquesta institució la seva fidelitat a la ciutat. És per això que li atorga amb gran satisfacció aquest guardó.

Premi Culturàlia a la excel·lència en la creativitat artística

Benjamí Tous i Àlvarez

En Benjamí Tous neix a Almacelles on els seus pares, mestres tots dos, havien fundat la segona Acadèmia Agrícola i Mercantil, la primera va ésser a Agramunt. El Benjamí pertany a una nissaga familiar que viu la targarinitat amb sentiment profund i praxis continuada i entusiasta. El Centre de Cultura vol premiar, en aquest cas, tant la important carrera artística del Benjamí com la seva permanent contribució a la cultura de Tàrraga.

El Benjamí és Doctor en Belles Arts i actualment presenta un currículum magnífic com a artista plàstic amb exposicions a les principals sales de Catalunya i Espanya. Fa pocs dies que una magna exposició de la seva obra és exposada per tot el gran nou teatre "Núria Espert", inaugurat a Sant Andreu de la Barca el diumenge dia 7.

El Benjamí Tous passa amb facilitat sorprenent de la tela a l'escenari. Des del prestigiós MACBA fins a la nostra Terrasetta de can Colapi, passant per la fira anual d'Artesans i Artistes, han vist les creatives dramatúrgies que el Benjamí crea i representa. El Benjamí fa que la fantasia sigui tant real com ho son les seves personificacions, fa que la imaginació s'encarni en colors calidoscòpics i en imatges a mig camí de la provocació i de la tendresa.

El Benjamí Tous és magistral (de mestre) dirigint tallers i cursos be siguin per a infants, per a joves estudiants, per a mestres i professors, o persones que busquen, i troben, en les seves lliçons immersions vívides en el mon creatiu, imaginatiu, fantàstic, i enormement engrescador del amable provocador que és ell.

En un altre ordre de coses el Benjamí

Tous ens dona tota una lliçó de fidelitat i constància des de les planes de Nova Tàrraga. Fa més de 35 anys que setmanera rene setmana, sense fallar-ne ni una, manté fresc, atrevit, tendre, ocurrent, punyent, i fins i tot sarcàstic, el personatge que tots coneixem i ja l'hem fet nostre: l'ELOI i el seu gat.

Tàrraga te un bon nombre d'artistes que han triomfat arreu que no s'obliden de la seva ciutat i, en aquest col·lectiu trobem de manera molt destacada al Benjamí.

Tot i que el Benjamí Tous està en un moment de plenitud creativa i encara te molt a dir, el Centre de Cultura vol agrair-li el que ha fet per la cultura de Tàrraga i des de Tàrraga tot atorgant-li aquest guardó.

Premi al mèrit cultural d'àmbit intercomarcal de les Terres de Ponent (VIII Vegueria)

Pep Coll

El Centre Cultural inaugura aquest guardó amb l'objectiu doble d'homenatjar a una personalitat o bé entitat que ha destacat per la seva feina en favor de la cultura i pertanyent a un

àmbit geogràfic més enllà de la nostra ciutat i de la nostra comarca.

Per encetar aquest premi hem pensat en l'escriptor i professor Pep Coll.

En ell volem reconèixer a qui ha sabut superar el tradicional tòpic de "literatura de comarques". Pep Coll sense renunciar a ser un escriptor de comarques, ans al contrari sempre se'n proclama i avanta, ha esdevingut un escriptor important de la literatura catalana.

En Pep Coll conrea tant la literatura que recerca les arrels del nostre tarannà com la literatura de creació. Molts dels seus llibres ja formen part per sempre de la nostra literatura.

Muntanyes Maleïdes i Viatge al Pirineu fantàstic seran ja per sempre clàssics i models de com des d'una temàtica local i folklòrica es pot fer literatura universal i atemporal.

Per a nosaltres, L'abominable crim de l'Alsina Graells és i serà ja per sempre el nostre Crim al Orient Exprés. En Pep Coll ha fet immortal quelcom tan familiar com els nostrats cotxes de línia de l'Alsina.

Fer global allò que és local és, entre altres mèrits literaris, el que volem destacar i premiar de l'obra del Pep Coll.

El primer guardó al mèrit cultural d'àmbit intercomarcal se li atorga al senyor Pep Coll, escriptor.

Premi a la trajectòria personal a favor de la cultura i de la bona ciutadania

Manuel Casanelles Roura

Targarí de soca i arrel és membre d'una llarga nissaga de comerciants targarins especialitzats primer en l'armeria, després en la rellotgeria, en l'òptica i la joieria. El negoci familiar a Tàrrrega es remunta a l'any de 1780. L'actual botiga al carrer Santa Anna s'inicia al 1882.

El senyor Manel Casanelles i Roura és diplomad en òptica amb el número 139 i va posar a disposició dels clients un dels primers aparells de Catalunya per diagnosticar i mesurar la qualitat de visió dels targarins i de la gent de les Terres de Ponent i de tot el Pirineu.

Els mèrits pels quals se li atorga el Premi Culturàlia són els dos que tot seguit

exposem. El primer motiu és el de la seva exemplar i modèlica vida com a ciutadà de Tàrrrega. Ciutadania que ha exercit sempre amb exquisida elegància i permanent amabilitat. Tothom que el conegui us dirà que és TOT UN SENYOR. Motiu suficient per a què des del Centre Cultural proclamem públicament l'agraïment

ciutadà vers qui contribueix a fer més amable i enriquidora la nostra convivència. Un segon motiu és el que ens toca de més a prop als del Centre Cultural. Amb aquest premi volem regradar-li tot el seu llarg, permanent i incansable treball de suport al bon i millor funcionament del Nostre Centre des del mateix moment de la seva fundació.

La seva col·laboració sempre ha estat desenvolupada en tasques de gestió i administració directes. Les juntes, vocalies, secretaries i les tresorereries de totes i cadascuna de les entitats socioculturals de Tàrrrega coneixen de la seva discreció i efectivitat. Sabent que ens deixarem, tot

seguit enumerem algunes de les seves col·laboracions: Foment de Mercats, Cambra de Comerç, Gremi Provincial de Joiers, Societat Amics de l'Arbre, Societat Ateneu de Tàrrrega, Associació Ex-Alumnes i Centenari de l'Escola Pia, Comissió del Centenari "Tàrrrega Ciutat", Associacions Carmelitanes, Junta de les Santes Espines, Confraria Ntra. Sra. De Montserrat, Junta de les obres de l'Església del Carme, membre de l'antiga Junta d'Amics dels Museus, Cofundador de Centre Cultural de Tàrrrega, membre de junta d'aquesta nentitat en diverses ocasions així com del Patronat del Museu Comarcal de Tàrrrega, del Grup de Recerques de Ponent, de l'Assemblea Inter-comarcal d'Estudiosos de Catalunya i dels Targarins Fora Vila. Cal fer remarca en la participació com a membre del jurat de dotzenes de premis i guardons quasi sempre en les feixugues tasques de secretaria.

Per tot això el Centre Cultural de Tàrrrega s'enorgulleix de poder atorgar aquest premi al ciutadà excel·lent i al col·laborador sempre al peu del canó Manel Casanelles i Roura.

Premi a la trajectòria cultural d'àmbit comarcal

Lluís Foix

El senyor Lluís Foix neix el 1.943 a Rocafort de Vallbona, a la Vall del Riu Corb. És llicenciat en Periodisme i en Dret. L'any 1969 comença a treballar a La Vanguardia i en

diverses etapes n'ha estat: director adjunt, sotsdirector i director. Ha dirigit durant set anys la versió on-line de La Vanguardia.

Fou corresponsal a Londres durant vuit anys i a Washington per tres

anys. Ha viatjat per tot el món, ha enviat cròniques des de 84 països i ha entrevistat als principals líders mundials tan polítics com culturals.

Ara és analista polític i escriu a La Vanguardia, a l'Avui, i a El Mundo Deportivo. És un dels tertulians a als programes de ràdio i televisió amb més bona acceptació pels oients i televidents. És un homes de la nostra terra: poques paraules i ben dites.

Té un bloc a La Vanguardia.es que es diu La Libreta i també un bloc personal, www.foixblog.com

Des de la humilitat del qui és menut, però amb tot l'orgull de qui se sap pertanyent a una terra i una cultura immenses, el Centre de Cultura de Tàrrrega vol homenatjar a un urgel·lenc de projecció internacional.

Amb aquest premi volem manifestar

la nostra admiració per a un periodista que sempre i en tot lloc, si s'escau, i per ell sempre s'escau, fa referència a la seva terra des del respecte i la sincera estimació de qui s'ufana de pertànyer-hi.

Aforismes, dites i refranys, referències a conreus i tradicions, anècdotes, curiositats, records d'infància i joventut, remembrança dels seus avantpassats i paràboles que neixen de les feines del camp que ells va viure; sempre se les empesca per a fer-les venir a tomb vagi la conversa per on vagi.

Gràcies senyor Lluís Foix per mostrar amb orgull les nostres coses i la nostra gent arreu arreu.

És per això que atorguem el premi al mèrit cultural d'àmbit comarcal al Senyor Lluís Foix.

El jurat i el veredict

De bell antuvi el Centre de Cultura (C.C.) va adjudicar els premis, de manera clara i el més universal possible, a la societat targarina. Aquest propòsit inicial ha estat la norma que ha seguit el CC per a atorgar els guardons en les seves diferents modalitats.

La composició del Jurat

- 1.- El Sr. President del Centre de Cultura
- 2.- Un membre de la Junta del Centre
- 3.- Un soci del Centre
- 4 i 5.- Per l'Ajuntament de la ciutat: el Sr. Regidor de Cultura i un Regidor anomenat pel Sr Alcalde
- 6.- Pel Consell Comarcal de l'Urgell el/la Presidenta/dent
- 7.- El President/a de la Cambra de Comerç
- 8.- Un/a ciutadà/na del món de l'associacionisme targarí
- 9.- Un/a membre rellevant del món de l'art i la cultura
- 10.- El Secretari/a amb veu i vot

Com es pot observar, el ventall de parers és ampli i la pluralitat de sensibilitats hi és garantida. No decideix els premiats ni el president del

Centre ni tampoc la Junta del Centre. Decideixen deu persones que representen diferents maneres d'entendre i valorar els mèrits dels considerats candidats a cadascun dels sis guardons.

El Centre Cultural de Tàrraga recull propostes de candidats provinents d'entitats i dels membres que componen el Jurat i les posa a debat en la sessió corresponent.

El C.C. creu que els premis guanyen en prestigi i credibilitat per la composició del Jurat. La presència del nostre Ajuntament és fonamental doncs és la màxima expressió democràtica dels ciutadans. El regidor de Cultura, independentment de qui ostenta el càrrec en cada moment, coneix a fons quines són les entitats, els col·lectius i les persones que excel·leixen en la seva tasca en favor de la millora de la cultura a la nostra ciutat i de ben segur que també els dos apartats d'àmbit supramunicipal.

El Consell Comarcal sempre hi ha estat present doncs és sensible al que succeeix a la ciutat i molt especialment a tota la comarca. El CC de Tàrraga creu que aquest ni-

vell de l'administració pública ha d'ésser present de manera directa en tot allò que afecta al seu àmbit d'actuació. La Cambra de Comerç té una llarga tradició de col·laboració en tot allò que és positiu per a la edificació d'una comunitat rica tant en allò que és material com en allò que és cultural. La representació de la riquesa associativa que hi ha a la nostra ciutat hi és representada però encara ens queda pendent un millor procediment per garantir una representativitat més consensuada.

Totes aquestes institucions, col·lectius i persones debaten any rere any els mèrits en una sessió que quasi sempre deixa un regust de no haver pogut premiar a tots els qui acumulen mèrits més que suficients per merèixer un dels sis guardons. Estem segurs que aquest regust agredolç és general en tots els jurats de tots els premis que s'atorguen arreu.

Aquest any, com sempre, els membres del Jurat estem segurs que els guardonats en són mereixedors amb escreix dels respectius guardons i esperem que la ciutadania ho entengui així i ens acompanyi en la Nit dels Premis Culturàlia.

L'organització

... i no els agrada fer soroll

Quan assistim a un succés públic tots intuïm però quasi mai en som prou de conscients de tota la feina que fan des de l'anonimat uns quants i unes quantes. En tot acte públic, sobretot si és d'iniciativa privada, res no acaba bé per al públic en general si no és a base de moltes aportacions individuals fetes sense cap més motivació que la de què tot surti el millor possible.

El Centre Cultural té la sort de comptar

amb un estol de col·laboradors i col·laboradores que dediquen hores i hores a muntar i desmuntar l'escenari, l'escenografia, de la Nit dels Premis Culturàlia. Que ho fan molt i molt bé vosaltres en sou testimonis.

Reunions de preparació mesos abans d'aquella nit. Llargues passejades pel camp a la recerca d'elements naturals necessaris per a decorar unes taules d'allò més acollidores i suggerents de calidesa. Escriure i preparar guions, recopilar els

currículums dels premiats, assegurar la comunicació exterior de les decisions del jurat i de la Nit del Premi, estructurar l'acte de l'entrega de guardons, concretar el menú amb la gent agradable i molt professional de la saga de restauradors (gastrònoms) Pinós, propietaris dels Jardins la Granja, coordinar els glosadors de cada un del guardonats, decidir les actuacions d'aquella nit, en fi, moltes coses que aparentment es fan per si soles, com si no res, i que realment són complexes i feixugues. Tasques que sense la col·laboració de tants i tantes bones

persones no seria pas possible. El Centre Cultural vol fer públic el seu orgull de comptar amb tant excepcional col·laboradors.

el trofeu

un exercici de translació de la virtualitat al volum

El trofeu que s'entrega als guardonats com a record del seu premi és el resultat de la voluntat de sumar col·laboracions.

A Tàrraga tenim una escola molt nosstrada, l'Escola d'Arts i Oficis, que ara ha pujat de categoria acadèmica i du un

nom nou: Escola d'Art i Superior de Disseny "Ondara". Aquesta institució escolar té un prestigi i una trajectòria docent reconeguda arreu.

El Centre Cultural i l'Escola han sabut trobar un punt de col·laboració excel·lent. El C.C. pot presumir cada any d'un trofeu exclusiu i diferent, creat i realitzat per alumnes de l'Escola. L'Escola d'Arts Ondara pot incentivar la creativitat i pot motivar els seus alumnes amb la proposta de ser escollits com a autors de la proposta que ells mateixos decideixin.

Aquest any l'Escola d'Arts ha decidit el trofeu de la Nit dels Premis Culturalia 2010 seleccionant entre deu propostes, que sigui l'escultura del Javier Morillas Guerrero la que s'entregarà als guardonats.

Aquest jove ha cursat el Cicle Superior de Disseny Gràfic i en aquests moments està fent el Cicle Superior d'Escultura. Pel que sabem és un jove creatiu, investigador de les formes i els volums i segons els seus professors, treballador i pencaire com el que més quan es tracta de dominar la creativitat per a concretar-la en obra bé sigui virtual o real.

La proposta escollida enguany, la del Javier Morillas, neix en la realitat virtual del disseny gràfic, tècnica que ha conreat tots aquets darrers anys el jove Javier. Ara, en aquests moments d'escriure aquestes línies, el Javier està en ple procés de traslladar la seva proposta plana i virtual a les tres dimensions, al volum.

Ho fa amb el material de polièster i pel mètode de resina de colada veient-lo barallar-se amb el foc, el polièster, els productes químics, la resina, hom

es meravella de com n'és de feixuc el traslladar una obra imaginada a la concreció material passant per la virtualitat d'aparença tridimensional.

El simbolisme, del trofeu és molt subjectiu com ho són totes les interpretacions de les obres d'autèntica creació artística. De totes maneres la nit del sopar, el propi artista us en podrà fer cinc cèntims.

Un any més la col·laboració del CC amb l'Escola d'Arts ha donant un excel·lent fruit. Gràcies a tots els professors de l'Escola que hi han participat i en nom de tots ells al Joan Pere Massa, tutor responsable dels tallers d'Escultura.

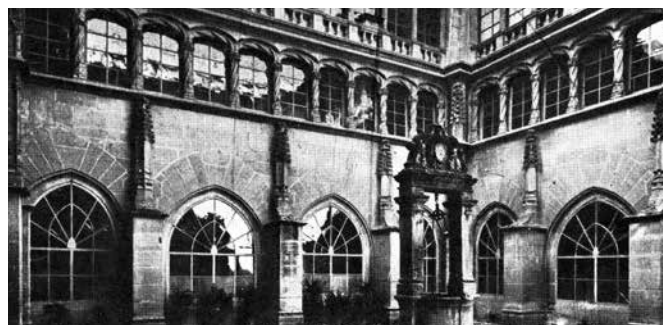
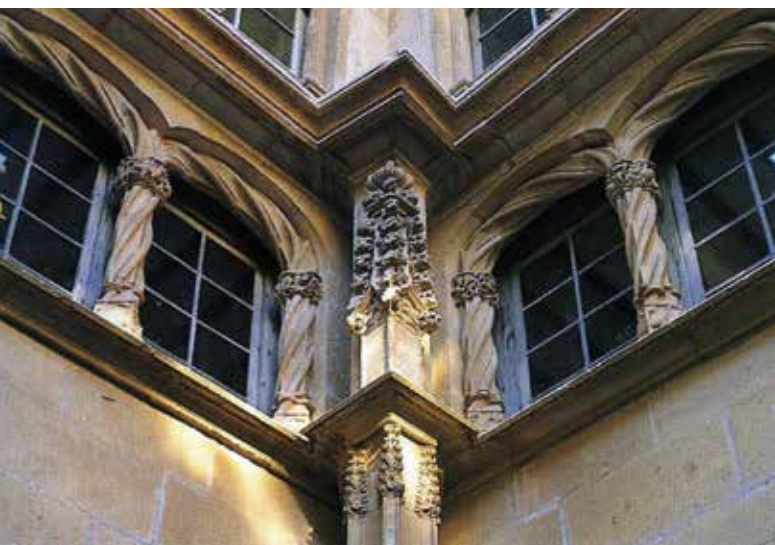
El convent de Sant Bartomeu de Bellpuig

De la modèstia a l'esplendor

Text: Laia Pedrós
Fotografia: Convent de Sant Bartomeu

El convent de Sant Bartomeu de Bellpuig és una mostra de la transició del gòtic tardà al Renaixement. Va ser fundat el 1507 per Ramon Folc III de Cardona-Anglesola, baró de Bellpuig i aleshores virrei de Sicília, que va obtenir del papa Juli II una butlla per establir un convent de franciscans al lloc on hi havia l'antiga capella de Sant Bartomeu. Molts es poden preguntar per què un convent de franciscans? Doncs per la simple voluntat de Ramon de Cardona d'erigir un lloc propici per a ser enterrat. Actualment però, com molts ja deveu saber, les despulles del difunt descansen a l'església de Sant Nicolau de Bellpuig. Destacar que l'any 1925 el mausoleu de Ramon Folc de Cardona-Anglesola va ser declarat Bé Cultural d'Interès Nacional.

Història

El convent de Sant Bartomeu està situat sobre un petit turó als afores de Bellpuig, en concret, a l'acabament del carrer La Font i el començament de la carretera de Belianes. Per accedir al recinte, cal pujar unes escales i una vegada s'està al vestíbul es veu a mà esquerra un llarg corredor que condueix als dos claustres del convent. Primer es veu el claustre petit, també anomenat pati dels gats. Després hi ha el claustre de la cisterna, l'element arquitectònic més destacat i característic del convent. A l'entorn del claustre de la cisterna s'articulen la resta de dependències del convent: la sala capitular, l'antic refector i la cuina. Al costat nord hi ha l'església, a la qual s'hi pot entrar per una porta que es troba a davant del claustre petit.

Les obres al convent de Sant Bartomeu van passar per diversos alt i baixos. Poc després d'haver començat les obres es va produir un conflicte entre l'esplendor de Ramon de Cardona i la modèstia dels frares franciscans, ja que aquests últims havien construït un convent estret i pobre, cosa que va fer enutjar al senyor, que va manar derruir allò edificat i començar un projecte més elegant i magnífic. Això va passar el 1513. No sé sap si finalment es va derruir tot, però és cert que els anys següents es va acabar l'església i el seu pati (o claustre petit) i es va construir tot el primer pis.

A grans trets, el convent de Bellpuig va ser, sobretot, un centre de gran vitalitat econòmica. Una afirmació que es concreta en l'enorme importància del cenobi dins l'orde franciscana, en les donacions fetes pels particulars en els lle-

algunes dificultats per tirar endavant. Per exemple, l'any 1721 el convent patia problemes d'aigua per culpa de la vila. Els frares van demanar, en diverses ocasions, al Duc aigua per regar l'hort i un tros de terra adjunta, propietat de la comunitat. Després d'una investigació, l'Audiència va prohibir als veïns de la vila molestar els frares. Les dificultats però no es van acabar fins que es va obrir una mina per conduir l'aigua des d'una font situada a migdia del convent.

El segle XIX va significar la decadència per al convent. L'any 1809 els francesos es van apoderar de l'edifici durant quatre mesos i van cremar els altars, l'orgue, el cadirat del cor, les portes i les finestres. El mausoleu del virrei Ramon de Cardona-Anglesola va ser mutilat i el sarcòfag, saquejat, entre d'altres destrosses. Un cop expulsats els francesos, el convent va ser ocupat pels castellans, que el van transformar en hospital militar després

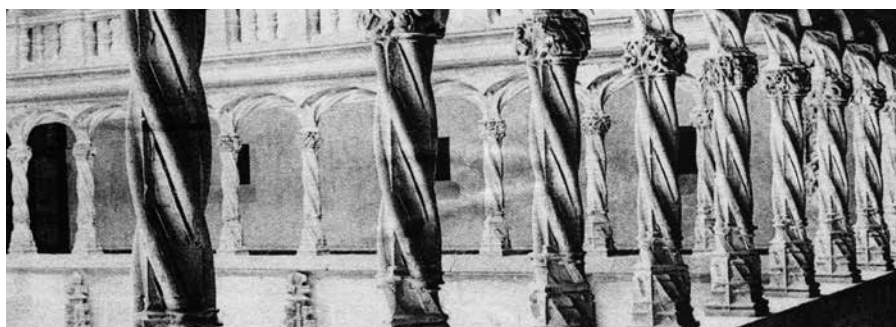
gats testamentaris, es fonamenta en la concessió d'indulgències i es consolida amb les devocions populars. Tot i això també va tenir

d'enderrocar les nou cel·les del segon pis per fer-hi quadres d'infermeria. Pel Trienni Liberal, entre el 1820 i el 1823, els frares van ser expulsats. Quan van tornar, van fer algunes reformes.

L'any 1835, la comunitat, de 22 membres, va ser exclaustrada. El convent va ser desamortitzat i venut en subhasta pública l'any 1843. Com a curiositat direm que el preu de sortida estipulat era de més de 500.000 rals, però es va adjudicar per 1.600. Els nous propietaris eren dos ceriverins que van deixar l'edifici abandonat, llavors va tornar a la titularitat estatal fins que l'any 1871 el va comprar un senyor de Sant Martí de Maldà. Mentrestant, el sepulcre del virrei Ramon de Cardona-Anglesola havia estat traslladat a l'església parroquial de Sant Nicolau i poc després va caure la volta de l'església i quasi la teulada.

L'any 1896 els veïns es van assabentar de les intencions d'un antiquari que volia adquirir els claustres per embellir la seva casa de camp i van decidir recuperar l'immoble. Un grup de veïns va fer algunes reparacions, el convent va ser venut de nou l'any 1897 al prevere Salvador Oller i Vilamajor, que el va cedir en usdefruit a la comunitat dels pares paüls. El convent

va ser destinat llavors a casa-missió i seminari menor, i va ser inaugurat el dia 1 d'octubre de 1899 amb una processó. Els anys dels pares paüls es van fer importants obres de consolidació i restauració. L'església actual es va construir entre 1903 i 1906 seguint l'esquema del temple anterior, encara que amb alguns canvis: la volta és més baixa i les capelles del costat de l'Evangeli són idèntiques a les del costat de l'Epístola, mentre que abans eren més profundes; ara, l'espai entre les capelles actuals i les antigues del costat de l'Evangeli forma un passadís que comunica amb l'estança del duc. Tot però no van ser bones notícies, l'església va patir les misèries bèl·liques del 1936 i una restauració posterior. Destacar que durant un any, 1937, va ser utilitzat com a hospital militar del front de l'Ebre i d'aixopluc dels refugiats de la guerra. La creació de l'Institut de Batxillerat del 1973 o la construcció del col·legi Valeri Serra al Coscollar el 1981, juntament amb la davallada en les devocions dels Paüls, van fer que en la dècada dels vuitanta del segle XX el convent tornés a quedar abandonat.

El 7 de desembre de 1989, els pares paüls van donar el convent a la Generalitat de Catalunya amb la finalitat que es destinés a usos socials i culturals, així una part del convent és visitable per a turistes mentre que l'altra fa la funció de residència d'avis. Com a dada d'interès, s'ha de dir que cada any visiten el convent unes 3.000 persones de diversos punts de Catalunya i de les comunitats autònomes veïnes com Aragó i País Valencià, concretament l'any passat van passar-hi 2.745 visitants i el 2008, 3.411.

Claustres

Si una cosa cal destacar del convent de Bellpuig, encara que totes són dignes d'admiració i de coneixement, són els dos claustres.

El primer claustre correspon a la fàbrica inicial del convent construïda pels frares i desestimada per Ramon de Cardona-Anglesola per la seva esquifidesa. I, efectivament, es tracta d'un claustre migrat, bastit amb materials pobres i paredat, que contrasta amb la sumptuositat del claustre gran. És de planta rectangular i no té galeries. Les arcades són tot el que queda de la construcció primitiva, ja que el claustre va ser molt remodelat a la fi del segle XVI. Les dos galeries del primer pis, sobre els arcs apuntats, són semblats a les del claustre gran. Estan formades per vuit arquets de mig punt amb arquivoltes motllurades, que descansen sobre petites columnes toscanes. Els trams de les galeries baixes són coberts amb voltes de creueria. El costat de ponent resta tancat per un mur de dos pisos amb finestres rectangulars. Finalment, la galeria de llevant va ser substituïda per la caixa de l'escala principal d'accés al primer pis.

El segon claustre és, sens dubte, l'element arquitectònic més destacat i característic del convent. És de planta quadrada, de paviment enllosat, i construït amb carreus de pedra tallada. En alçat, el pati presenta tres pisos, però la planta superior no es va afegir fins al segle XVII. Les galeries inferiors s'obren al claustre per quatre arcades gòtiques, de perfil apuntat i amb grans dovelles, enmarcades per robustos contraforts acabats en pinacles erigats de frondes i coronats per un floró al nivell del primer pis, excepte en els angles, on es perllonguen fins al segon pis. Sobre una cornisa que serveix d'ampit s'alcen les galeries del primer pis. Estan formades per deu arquets rebaixats sobre columnetes helicoidal amb capitells de tradició gòtica. El més sorprenent és l'intradòs de les arcades, que perllonga el fust de les columnes d'una forma també retorta o entorxada, de què resulta una composició original i unitària. ☺

Cinemes Majèstic de Tàrrrega

Text: Laia Pedrós
Fotografia: Laia Pedrós

El cinema ha sigut un clàssic a Tàrrrega des de fa més de 100 anys, així com ho són els xurros del Pati. L'edifici més emblemàtic però és el que acull Cinemes Majèstic, que disposa de la pantalla més gran de la província de Lleida, a l'avinguda de Catalunya, prop del centre de la ciutat. Són pocs els targarins i targarines que no hagin vist projectar una pel·lícula a les emblemàtiques sales d'aquest edifici.

m memòria històrica

Podriem dir que els targarins i les targarines han assistit al cinema tota la vida, segons publica Pere Domingo a *Crònica del Cinema a Tàrrrega*. Les primeres projeccions van arribar a la ciutat l'any 1909. En Josep Castellà Boladeres i tres companys més (Ignasi Martí Barasona, Josep Sala Pàmies i Agustí Cases Pujol) projectaven films en un local del carrer de Santa Anna. Més tard van llogar el Saló Novetats i amb el temps van anar apareixent empresaris que oferien cinema en diverses sales com al Palau de Varietats, La Alianza, Cinemapol, Cataluña o el Teatre Ateneu, entre d'altres.

Avui però ens centrarem en el Cinemes Majèstic, un referent de la comarca de l'Urgell.

El Cinemes Majèstic va ser inaugurat els dies 29 i 30 d'octubre de 1949, el local tenia un aforament d'unes 400 butaques a platea i uns 200 a l'amfiteatre. L'escenari en forma de volta disposava d'una pantalla de dimensions reduïdes. La seva decoració era senzilla i els seients prou confortables. El responsable de construir la sala va ser Felipe de Juan Isanda que la va arrendar a Enric Escribà. Aquest va introduir noves idees de projecció per cridar l'atenció dels espectadors. Així va introduir per primera vegada unes sessi-

ons especials els dilluns al matí dedicades als pobles, tot aprofitant la celebració del mercat setmanal. També va iniciar unes sessions nocturnes els dijous.

És força curiós com publicitava Cinemes Majèstic les diverses projeccions que oferia la setmana, amb cartells a la façana ben il·luminada tal com fa actualment, tot i que ja han passat 61 anys.

Tot però no van ser flors i violes, el juliol de 1953 Cinemes Majèstic va paralitzar les seves funcions cinematogràfiques per problemes econòmics, a Tàrrrega hi havia els germans Eroles que eren uns grans competidors. Llavors l'Enric Escribà va deixar el local i en Felipe es va fer càrrec de la sala, va ampliar-la per posar tres files més de butaques i poder fer la pantalla més gran. Després de les obres, Cinemes Majèstic va reprendre altra vegada l'activitat per les festes de Nadal del mateix 1953.

Els anys 50 van ser molt bons pels cinemes de la ciutat, la gent hi assistia massivament, fins i tot famílies senceres. Es projectaven pel·lícules per a totes els gustos: drames, musicals, aventures, comèdies...

Els enfrontaments entre les diverses sales de la ciutat eren constants, de manera que tots havien d'innovar per atreure els

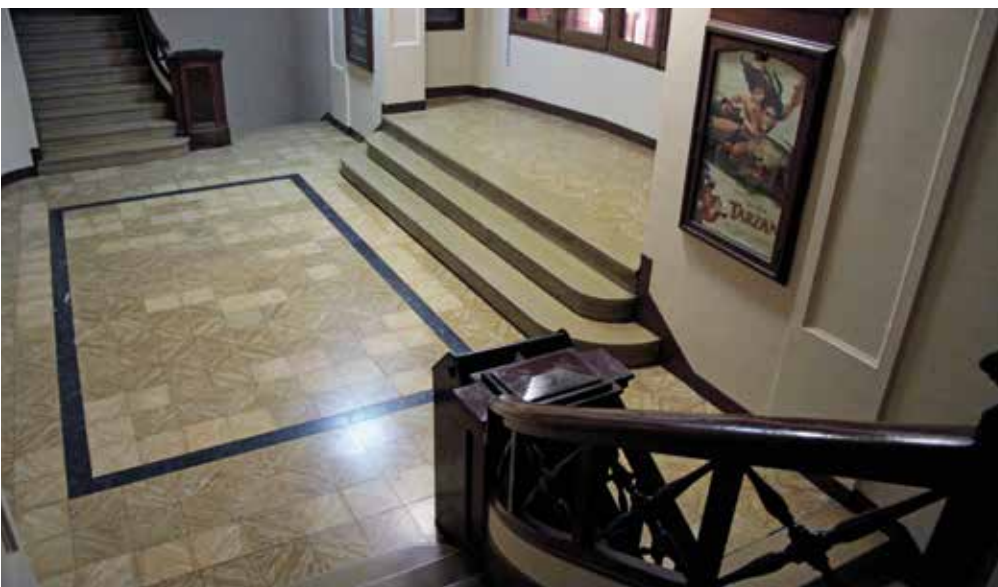
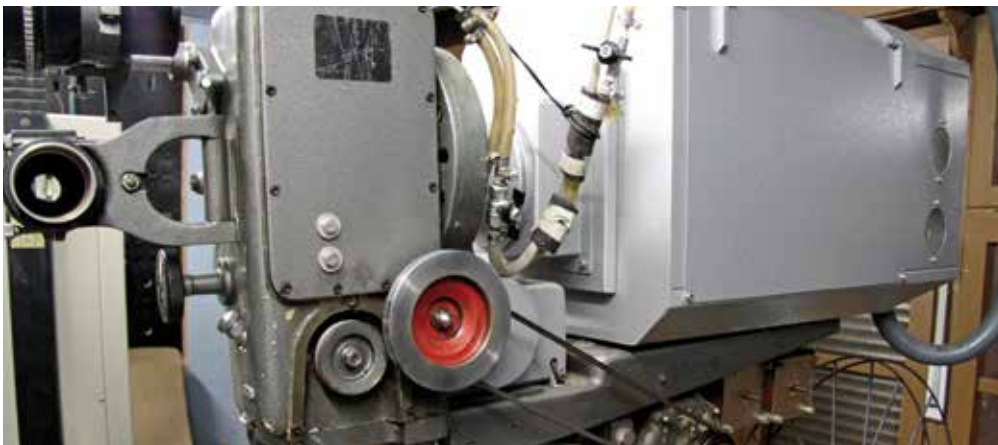
ciutadans. La rivalitat era tan gran que molts diumenge s'oferien en una sessió dues pel·lícules de categoria que havien estat estrenades recentment a Barcelona. Cinemes Majèstic, el dia 11 de març de 1955, va inaugurar la primera pantalla panoràmica de la ciutat. Com a curiositat s'ha de dir que es va confeccionar afegint un tros de tela blanca a la primitiva pantalla.

A finals del mateix any va introduir la possibilitat de visionar pel·lícules en 3D però va fracassar, les pel·lícules no es veien i la gent marxava de la sala.

L'any següent va col·locar una gran pantalla, totalment nova i de 14 metres de llarg.

Els anys de bonança però van acabar. Les sales de cinema van començar a ser deficitàries perquè els ciutadans descobrien noves distraccions pel cap de setmana. Cinemes Majèstic va tancar portes per un temps indefinit el dia 4 de juny de 1972. L'any següent però l'empresa formada per Josep Aiguabella i Jesús Carillo va decidir llogar la sala per un període de 10 anys. Després de donar més pèrdues econòmiques, Cinemes Majèstic va anar a parar a mans de Lluís Gros Martín. Va arrendar la sala per quatre anys, i va abandonar-la l'hivern de 1985-86 per tenir-hi massa

m memòria històrica

despeses.

Amb aquest abandonament, la nova empresa arrendatària d'aquesta sala va ser la formada pels socis Ramon Vilaltella Mateu i Pere Aumedes Farré. Fills de Penelles i propietaris del cine Kursal d'aquesta localitat, regien també unes altres sales de les terres de Lleida tot formant una petita agrupació anomenada 'Circuit Urgellenc'. El dia 20 de juny de 1986 van pactar arrendar el local de Cinemes Majèstic amb el seu propietari Felipe de Juan per un període de 20 anys. Llavors van reformar-lo fins Tots Sants, van fer dos sales diferents, una nova cabina de projecció i van adquirir també una nova màquina de projecció. La part de la paret que dona a la sala A va ser revestida amb unes curioses oueres en fase de reconversió, que encara es poden veure avui dia, per allisar el so i millorar l'acústica del recinte. Per fer un vestíbul més gran, es van suprimir les últimes files de l'antiga platea. La remodelació de tot el cinema va suposar l'estrena d'una nova pantalla per la Sala B.

L'última reforma a Cinemes Majèstic es va fer aquest 2010, va durar uns tres mesos i va tornar a obrir portes el mes de maig. La reforma de l'edifici es va centrar sobretot en la renovació integral de la coberta, dotada de plaques aïllants de tipus acústic i tèrmic, especials per a sales de cinema. Pel que fa a tecnologia, es va instal·lar a la sala gran un nou projector de 4.000 lúmens per a retransmissions d'òperes i concerts mentre que la sala petita va incorporar el so Dolby SR. 5.1. L'aforament és de 399 butaques (300 per la sala A i 99 per la B, per evitar haver de fer-hi sortida d'emergència). A més de millorar la il·luminació d'emergència i l'accessibilitat, les obres van incloure l'aplicació de pintura, la col·locació de catifes i un rentat de cara a la façana de l'immoble.

Actualment però Cinemes Majèstic no passa per un dels millors moments ja que segons un dels responsables, en Pere, la gent no està acostumada a venir al cinema a Tàrraga. En 8 sessions que es fan de dissabte a dilluns hi assisteix una mitjana de 400 persones com a màxim. Esperem que aquesta 'crisi' del sector cinematogràfic local sigui passatgera, i Cinemes Majèstic recuperi l'esplendor dels anys 50. 🌀

Part de la informació del reportatge ha estat extreta de *Crònica del cinema a Tàrraga* de Pere Domingo.

Antoni Prats i Sàrries

Antoni Prats i Sàrries de 95 anys és un targarí entregat a la seva ciutat. La seva força i empena li han permès impulsar el Centre Cultural, el canal Segarra-Garrigues, la construcció de la font del Pati, de l'església El Cor de Maria. També va ser un dels fundadors de la fira de l'automòbil usat que durant molts anys va ser un referent de Tàrrrega.

Antoni Prats ha treballat tota la vida en el món de les gasolineres, de fet va ser el primer que en va instal·lar una a Tàrrrega, la primera que hi va haver a la província de Lleida.

Ara però la seva edat i el seu estat de salut no li permeten ser un element actiu de la ciutat, fet que troba molt en falta.

Text: Laia Pedrós
Fotografia: Laia Pedrós

Fa 22 anys vostè va ser un dels impulsors del Centre Cultural de Tàrrrega, que és la continuïtat del Centre Comarcal de Cultura. Podria explicar-nos com va començar?

Un grup de targarins volíem formar un Centre de Cultura, de manera que a finals de 1987 ens vam reunir i vam crear el Centre Cultural de Tàrrrega. Al capdavant d'aquest érem Josep Saurina i Perelló, Josep Castellà i Formiguera, Antonio Ortiz Secanell, Maurici Graus i Betsebé, Júlia Pereña i Dulet, Xavier García i López, Joan Prats i Badia, Josep Vall i Roca, i jo mateix.

Vam sol·licitar les dependències de la Casa de la Cultura, si-

tuada al carrer de les Piques de Tàrraga, i vam començar a promoure el Centre entre els socis i a organitzar activitats. Però quan el senyor Nadal va entrar com a alcalde va decidir incloure cultura a l'Ajuntament. Tot i això no va poder amb nosaltres, i el Centre Cultural de Tàrraga ha continuat tots aquests 22 anys organitzant diversos actes pels ciutadans. Durant molts anys en vaig ser el president, però al cap del temps vaig passar el càrrec al senyor Pep Vall.

També s'ha de destacar la seva involucració en la construcció de la font del Pati?

Sí, de fet vam decidir crear una associació en la qual diverses personal a títol individual podien fer donacions i així començar a construir la font del Pati. Vaig anar a parlar amb

diversos amics de la ciutat com en Tordera, en Ros Roca, en Rubinat i en Llorenç Pomés, i em van dir que donarien la mateixa quantitat de diners que donés jo mateix, així que vaig donar 250.000 pts. La donació va comptar des de bon principi amb 1.500.000 pts ja que també hi va participar l'alcalde. Aquesta donació va engrescar la resta de ciutadans de Tàrraga que van començar a donar més diners. Finalment, la font del Pati es va inaugurar el 1991. Com a curiositat m'agradaria destacar que a la font hi ha tants poms com persones vam passar al davant per construir-la, i aquests poms porten les nostres inicials, el meu, en teoria perquè no l'he anat a veure mai, està situat a la recta del carrer de Cervera.

Tàrraga comptava amb una fira de l'automòbil usat molt important de la qual vostè en va ser un dels impulsors. Com

és que va desaparèixer?

La fira de l'automòbil usat de Tàrraga va ser pionera a Catalunya ja que vam agafar la idea d'un certamen que se celebrava a Galícia. El senyor Meda i jo mateix vam ser els encarregats de tirar-la endavant i impulsar-la. Em vaig fer un fart de trucar a diversos concessionaris de la província i fins i tot de Tarragona perquè vinguessin. En una ocasió però em vaig assabentar que des de l'Ajuntament s'havia decidit que els concessionaris de Tàrraga no pagarien ni cinc cèntims per mostrar els vehicles i a més podien escollir el lloc on exhibir-

se. A partir de llavors vaig decidir deixar la fira ja que no em podia fer càrrec d'una cosa tan ingrata com fer pagar els de fora i fer-ho gratuïtament pels d'aquí. Vaig plegar i la fira només va durar un any més.

El canal Segarra-Garrigues també va començar per la seva insistència i la d'uns quants pagesos més.

Sí, realment vaig ser el promotor del canal Segarra-Garrigues amb els pagesos de la comarca, tot i que també ens va ajudar molt l'alcalde que hi havia llavors a la ciutat. Vam discutir amb molta gent, vam haver de superar l'oposició del Centre Cultural i dels alcaldes de CiU que no van voler firmar el projecte. Nosaltres però no ens vam donar per vençuts i vam enviar més de 400 circulars fins que al final vam aconseguir el canal.

Al cap del temps el senyor Jordi Pujol (CiU) em va felicitar personalment per un article que vaig escriure al diari La Mañana. Va ser molt apòcrif per felicitar-me per un article a favor del canal, ja que quan l'estàvem promoment, ens va anar sempre en contra.

En la construcció de l'església El Cor de Maria també hi va tenir alguna cosa a veure?

Sí, vam celebrar la setmana de missions i l'últim dia vam fer una assemblea, que comptava amb la presència del cardenal Tarancón, amb els veïns del barri. Davant de 500 persones, vaig demanar al cardenal Tarancón una església pel barri i ens va dir que la faria. Crec que aquesta és l'única manera d'aconseguir les coses. A partir de llavors mai va faltar missa al barri, durant un temps la vam fer en un local i després es va construir l'església El Cor de Maria.

Què més ha fet per la ciutat de Tàrraga?

Vaig comprar el terreny del Masset que em va costar 1 milió de pessetes. Vaig buscar 50 persones i vam poder construir la urbanització. També vaig formar la Cobla Tàrraga juntament amb Josep Torres. Ens vam preocupar de què els músics torressins a tenir instruments, així van tornar a tocar a la ciutat

Amb 95 anys que té encara passa al davant de tantes iniciatives?

No, i realment ho trobo molt en falta. Era un element actiu i estava acostumat a fer moltes coses. El que tinc clar però és que a tot arreu on he anat, he triomfat.

Parlem de les eleccions al Parlament. Com ho veu?

Crec que és molt trist que Tàrraga, que és la segona població més important de la província, no tingui cap representant al Parlament.

I ja per acabar, com veu les obres de l'avinguda de Catalunya de Tàrraga i la construcció del nou pàrquing?

Crec que l'Ajuntament ha fet una despesa massa gran en l'avinguda de Catalunya i també penso que els bancs que hi han ubicat no són gens estètics visualment, els podrien haver posat al parc de Sant Eloi o al camp d'esports, que hi fan més falta. Pel que fa a la construcció del nou pàrquing em sembla correcta, a Tàrraga faltava un lloc al centre per estacionar vehicles. ●

Descobertes de l'entorn: Menàrguens i Santa Maria de les Franqueses (Noguera)

Text i fotografia:
Antoni Palou Català
Centre Cultural de Tàrraga

Ha tornat a nevar, de nou cal improvisar, i per tant, enfilarem un altre destí: la veïna comarca de la Noguera.

Deixem els vehicles a Tèrmens, i esmorzem. Travessem el poble i ens trobem davant el formidable pont de ferro que travessa el Segre, bastit el 1905 i que serà un dels puntals del carrilet de via estreta, de 26 kms de llargada, que discorria de Mollerussa fins a Menàrguens, necessari per l'exploració de la fàbrica de "la Sucreira"; el pont de ferro és projecta imponent sobre el Segre, té un sol carril de circulació i tota la seva estructura és de ferro, en el que sobresurten dos semicercler que sostenen la plataforma de pas; es conserva en molt bon estat malgrat els esclats de la guerra civil i les riuades del Segre, a sota, el riu ha anat definint un hàbitat de múltiples meandres i roques erosionades que magnifiquen l'entorn d'aquest emblemàtic pont; seguim el camí, i al fons trobem "la Sucreira", fundada a principis de segle pel conegut industrial i polític Manuel Bertrand i Salsas, el qual va creure en el territori i en les oportunitats, influïnt també les circumstàncies històriques: amb la pèrdua de les colònies i la llarga

experiència en terres cubanes, el 1900 implantà aquesta indústria que va suposar una transformació del medi, augmentant la població i canviant els conreus de secà, en benefici dels de remolatxa; l'indret era l'adequat, la sèquia del Cup i els marges del Segre proveïen el gran cabdal d'aigua que serviria pel refinament i la producció del sucre, el total complex: fàbrica i edificis annexes ocupaven quasi 80000 m² i la majoria encara es poden veure, i donen idea del que va suposar a principis de segle XX; durà quasi uns 50 anys, però no va poder-se consolidar degut a múltiples causes: baixada de producció de la remolatxa, els constants conflictes amb la companyia ferroviària, envelliment del material i de les instal·lacions que en conjunt provocaren el tancament de la fàbrica, passant a ser part del patrimoni històric industrial.

Continuem el camí, i abans d'entrar a Menàrguens tombem a la dreta i seguim un camí asfaltat que ens durà per uns paratges singulars, conreus de regadiu, sovintejats amb boscos de ribera i canyissos que ens acompanyaran fins al final del trajecte: el monestir cistercenc de Santa Maria de les Franqueses, fundat a finals del s.

XII exclusivament per a dones, en queda avui només el temple. És un edifici romànic auster, de planta de creu llatina, amb tres àbsides, dels que de fora, només se'n veu el principal; en el creuer nord en destaca un gran rosetó culminat en creu i format per cinc anelles, tant a l'interior com a l'exterior; al voltant del temple, visitem el parc ubicat en un entorn incomparable: bosc de ribera, pins i altres arbres, que es va reforestant per part dels alumnes dels centres educatius de Balaguer i a més amb una idea molt original, mentre passeges pots anar llegint en plafons poesies de Joan Maragall, Jacint Verdaguer, Martí Pol i textos de molts altres autors, que et fan reflexionar i gaudir de l'indret on et trobes, un encert; quasi eren les dos, i ens desplaçem fins a Balaguer per anar a dinar al restaurant del Santuari.

La descoberta d'avui ens ha divertit, hem combinat història amb natura i l'argamassa ens ha agradat molt, els boscos de ribera, els cultius de regadiu i fruiters, ens han mostrat aquesta part de la Noguera que encara no evidenciàvem, i que forma part d'aquesta veïna comarca, la més extensa del principat.

Descobertes de l'entorn: de Tàrrrega cap a la Figuerosa (Urgell)

Text i fotografia:
Antoni Palou Català
Centre Cultural de Tàrrrega

Afrontem una de les descobertes més importants de la temporada, el nostre propi entorn; com a novetat, sortim del quiosc sense pujar a cap vehicle i caminant pels carrers de Tàrrrega, enfilem pel carrer Roger de Llúria per sota Sant Eloi i deixem la ciutat enrere: les oliveres i els marges del parc ens guaiten en passar, travessem l'auto-via pel pont situat davant el tossal del Mor, trenquem a la dreta cap al polígon La Canaleta, i prenem el carrer del Mas d'En Colom, que ens durà al primer destí del dia; un camí de terra ens deixa davant d'aquest magne edifici: el gran desconegut i místic Mas ens espera. El bon fer de la família Pont ens permet endinsar-nos en el seu interior; allí, ens atén en Ramon Masip, que ens ensenyarà tots els seus secrets, i mentre ens expliquen la història del lloc, aprofitem per esmorzar; després, en grups no gaire nombrosos, visitem les dependències de la casa, on en el seu dia hi van viure els monjos: la cuina, el menjador, les habitacions, la sala del rector, les estances privades, que es conserven en bon estat; en sortir de la casa, a la dreta hi ha l'hort, i voltant per darrera, entrem per una gran portalada en el que va ser el temple; l'interior és impressionant, distribuïda en tres naus, i el seu grandios espai es projecta més enllà malgrat que les finestres i els ventanals romanguin encara segellades; sortim a fora, i ens acomiadem del guarda, que gentilment ens ha atès en diumenge. En sortir, quedem bocabadats davant el frontal de l'edifici, testimoni silenciós i impertèrrit d'un magne projecte inacabat, i que recordant les antigues vidrieres (avui tapades amb obra) ens imaginem el que va ser en el seu temps; seguim el camí, travessem la C-14 i arribem a l'hostal del Bosc, casalot que hostatjava els traginers de pas i que es conserva encara en bon estat, algunes de les arcades de l'hostal es van salvar i són avui a les piscines d'Altet; travessem el Canyissar del reguer, un dels més extensos del terme i entrem al nucli d'Altet; ens apleguem a la seva àgora, i assentats en rodona a la seva plaça Major descansem una estona; després descobrim el poble pels

seus carrers empedrats, pugem, baixem i sortim per les eres; el paisatge es torna més abrupte, en un entorn de cereals, oliveres i ametllers: estem als plans de Conill, i després d'un breu trajecte, tot de sobte, en una baixada, trobem el poble, que es projecta dalt d'un petit turó; en descendre, trobem a la dreta l'antiga bassa que encara té aigua i que abastia el poble, envoltada de canyissars, i al fons, Conill: quasi emmurallat, conserva encara les antigues cases disposades en forma de ferradura: Cal Cinca, Cal Palou, Cal Ribalta i Cal Pont i l'Església deixen un espai vital al mig, que devia ser l'antiga plaça Major, que tantes tertúlies i festes d'antuvi havia acollit; encara queda dempeus un antic forn de pa, i la creu del terme, del que hi manquen algunes lloses...; Conill m'encanta, malgrat l'enrunat del seu contorn, torno a imaginar com era abans, el que d'antic devia acollir, sentint el parlar dels seus habitants, les corredisses dels infants que hi jugaven i l'orquestra de la plaça Major... Sortim pel camí de la dreta i pujant, anem cap a la Figuerosa; el paisatge és espectacular, la vista enfront ens permet contemplar la serralada del Montsec i als seus peus, la plana d'Agramunt i Artesa. Ens tornem a acompanyar els ametllers i les oliveres, sovintejades per timonedes, marges de pedra i siscallars, i després de travessar els altiplans, treu el cap el campanar de la Figuerosa, tot joguínós, després es torna a amagar i passada una estona, la Figuerosa es presenta en tota la seva extensió al fons; baixem pel camí que

travessa el barranc i entrem al nucli pel carrer de Conill -com no podia ser d'altra manera-; travessem els dos arcs porxats del carrer de la Bassa i davant el local social ens trobem en Josep Tebé, que ens guia pel poble, ens ensenya l'església romànica en restauració, i després ens mena cap a la capella de Sant Marçal, restaurada als anys noranta; en total doncs, quasi dotze quilòmetres, ja eren les dues del migdia, i anàrem a dinar. La descoberta d'avui ha estat propera i entranyable, no ens hem sorprès de res per prèvia coneixença, però descobrir de nou el que ja sabíem, com "passar llista" o repassar un tema i comprovar que tot continua igual, és un plaer, un orgull i un exercici de la memòria: la mística del Mas de Colom i l'encant de Conill, són petits plaers que ens hem de permetre i alhora estimar i conservar, ja que és el nostre patrimoni i els fidels testimonis dels nostres orígens. 🌀

Descobertes de l'entorn: de Llorenç a Rocallaura

(Urgell)

Text i fotografia:
Antoni Palou Català
Centre Cultural de Tàrrrega

Aquest inclement hivern ens brindà una treva, que fou aprofitada per tornar a encarar el programa de sortides variat per causa de les nevades; el dia era radiant, la jornada convidava a sortir, i on si no? ... a la pròpia comarca, a la part més meridional fronterera amb la Conca de Barberà: A la vall del Maldanell.

Deixem els cotxes a Llorenç, avui Llorenç de Rocafort però també conegut per Llorenç de Vallbona, a l'antiga era -ara pati de la cooperativa- tocant a la creu de terme gòtica; ens espera l'alcalde pedani que ens mostra el poble. Situat a uns 471 mts d'altitud és petit i encisador, enfilem pel carrer principal, costerut i dalt de tot trobem la diminuta església parroquial dedicada a St. Abdó i St. Senén; és un petit edifici d'estil gòtico-reinaxentista, d'una sola nau, bastit entre els s. XIII i XIV, l'alcalde ens explica tots els racons i la història dels seus murs i de la seva gent; esmorzem al local del poble, i en sortir, a la mateixa pista esportiva, en J.Lluís Tous ens avança el recorregut que farem i una colla de dades i històries que ens ajudaran a conèixer més la ruta que avui descobrirem; sortim del poble, visitem molt ràpidament els jardins de la casa pairal de

Cal Timoneda, i tot just quan abandonem el poble, trobem un llenyer perfectament ordenat amb els seus troncs disposats en cercle, que ens crida molt l'atenció per la seva singularitat; enfilem el camí rural de Vallbona, i amb una forta pujada, ens situem damunt la serra; el camí va discorrent per un entorn de pins, roures, boscatge i matolls, són encara visibles els estralls de les nevades que tant han malmès els boscos, molta feina per davant i que caldrà tenir enllestida abans de l'estiu per evitar mals majors...; de sobte, arribem a Vallbona, hi entrem pel sud, passant per les instal·lacions de l'Olivera que tant estimem i admirem pel seu compromís social; passem pels carrers del poble..., ens agrada un safareig dels d'abans, intacte i que ens recorda que el temps és eteri i imperturbable...; passem per davant del Monestir, i pels horts de baix, resseguim el riu Maldanell, que tot joguínol discorreix per sota de les muralles del Monestir en un entorn humit i de vegetació aquàtica; sortim de Vallbona i anem cap a Rocallaura; el camí és joliu, sovintegem sembrats, camps d'oliveres i ametllers, vinyes, alternant amb aquest bosc tant característic d'aquestes contrades de pins, roures, bedolls i matolls aromàtics d'espigol i timó; travessem la serra de les Monges i arribem al Montesqui, una forta pujada d'uns 400 mts de desnivell ens torna a situar al cap d'amunt de la serra del Manantial, el paisatge s'ha convertit íntegrament en boscós, i poc a poc, anem descendant pel camí,

passem per davant de les fonts d'aigua i de l'antic Manantial, que ens deixa davant el nou Balneari, aquest nou complex que combina hotel de luxe amb termalisme i que ha suposat una gran inversió, i que ens demostra que encara hi ha gent que creu en el nostre territori i s'arrisca; entrem a Rocallaura pujant pel camí del Rosari, i a dalt del poble ens espera la Montserrat Sans, que ens

dóna la benvinguda en nom del consistori, ens ensenya l'Església de Sant Llorenç d'estil romànic neogòtic, i l'altar del fons dedicat a la Mare de Déu del Tallat, ens explica la llegenda i la devoció que tots els pobles del voltant tenen a la Mare de Déu, així com moltes històries relacionades amb el temple i les tradicions; ens ensenya també el casal del poble, on hi ha un petit teatre amb un escenari i un petit pati de butaques, on els dies de festa s'apleguen els veïns per passar bones estones; dinem a l'antic Balneari de Rocallaura i degustem amb desmesura el producte més típic: l'aigua de Rocallaura, que fresquíssima ens refrigera i reconforta després d'aquests 12 llargs kms de suor, fent salut al mateix temps; després de dinar, ens ensenyen el nou Balneari, les seves instal·lacions i serveis. Agraïm el guiatge d'en Francesc Estradé que no sols ens ha acompanyat tot el dia, sinó que ha planejat la ruta, ens ha recolzat lògicament tot el camí i ens ha explicat totes les històries i tradicions d'aquest entorn captivador, tant nostre.

La descoberta d'avui ens ha agradat, no ens ha sorprès ja que l'entorn el coneixem abastament, el dia ha estat primaveral i el temps ens ha deixat endinsar-nos una vegada més en aquesta comarca nostra, tant diversa i plena de contrastos que mai ens cansarem de recórrer i apreciar, podem dir que aquesta nit, anirem a dormir sabent moltes coses més, i havent gaudit de bones sensacions, cansats però contents. 🌿

Descobertes de l'entorn: Igualada

(Anoia)

Text i fotografia:
Antoni Palou Català
Centre Cultural de Tàrraga

La ruta d'avui és diferent, de tant en tant, n'intercalem una d'urbana: descobrirem la capital de l'Anoia: Igualada

El dia ens acompanya, deixem els vehicles a l'històric "Canaletes", punt de trobada i parada de l'antiga carretera de Barcelona, on esmorzem, el temps no ha passat, encara està tot igual... Iniciem el recorregut i visitem la Llar del Sant Crist, un esplèndid edifici finalitzat l'any 1941 per Joan Rubió i Bellver, deixeble de Gaudí, que només visitem de fora, entrant als jardins i a la façana modernista; es tracta d'un edifici singular, que ens agrada molt; a les onze, ens esperen al museu de la Pell, i com que anàvem justos de temps, ens ajudà la guàrdia urbana que ens guià fins a les portes mateix del museu. Integrat en la xarxa de museus de la Ciència i Tècnica de Catalunya (al qual i en un futur esperem que pròxim, s'hi afegirà el nostre de la Fàbrica Trepat); entrem per la porta principal,

l'antiga fàbrica de Cal Boyer, i allí ens atén el guia, que després d'una breu introducció, ens acompanya a l'antiga adoberia de Cal Granotes, on iniciem el recorregut. L'espai és molt didàctic, dividit en diferents quadres, es pot anar seguint tot el sistema artesanal d'una adoberia pre-industrial de transformació de la pell; dividit en dues parts, la planta baixa o ribera i la superior o estenedor; així a la planta baixa es veu encara la porta on entraven les pells pel canal (en deien "el Rec"), i on s'ubicaven les estances dedicades al repòs, preparació i adob de les pells; a la part alta, les altres estances on es secava, preparava i quedaven llestes per a la seva utilització per l'indústria: Calçat, tèxtil, moble, alimentació, etc; la visita és molt didàctica, i visualment es pot veure el complex i tradicional procés de transformació de la pell, que ens desvetlla moltes incògnites i alhora, ens fa reflexionar sobre qüestions que mai hi donem importància, però que en

tenen i molta: les antigues condicions d'explotació en el treball, l'esforç, la constància i l'estalvi, valors que sovint trobem en falta actualment...; tornem a l'espai principal, i visitem una altra exposició del museu, la sala "l'home i l'aigua", una visió general de l'aigua i la terra, els enginys d'aprofitament (actuals i històrics), d'elevació, extracció, una secció de l'aigua a la indústria, a la llar també, als nostres municipis i a l'entorn en general. Sortim del museu i visitem el centre urbà d'Igualada: plaça de l'Ajuntament, carrer del Born, la Basílica de Santa Maria, plaça del Pilar, la rambla de Sant Isidre, plaça de la Creu, que configuren un entorn peatonal i comercial molt ben estructurat i acollidor; finalment, anem al museu del Traginer, col·lecció Antoni Ros, un autèntic museu de les arts i els oficis que ens explica el món del transport i la seva particular evolució; dinem al mateix museu que disposa de servei de restaurant.

La descoberta d'avui ha estat diferent, més cultural que d'altres ocasions i que ens ha permès descobrir aquesta ciutat industrial de l'interior, que amaga aquestes sorpreses, i que tantes vegades hem travessat en el camí cap a Barcelona, i on sovint no ens hem aturat, i que guarda aquests tresors.

la cui- na

La Secció de Gastronomia del Centre Cultural us proposa per aquests mesos una nova recepta boníssima i molt fàcil de preparar. Us permetrà gaudir d'un plat exquisit acompanyat de bolets ja que ara n'és la temporada. Us animem a provar-la, esperem que us agradi molt i que la repetiu en diverses ocasions.

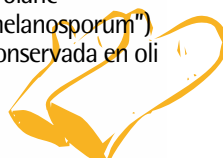
Les persones interessades a participar en les activitats que organitza la secció gastronòmica, cal que es posin en contacte amb Pep Vall, al telèfon 973 310 150.

Canelons de ceps amb crema de parmesà i tòfona

Ingredients per a 4 persones:

- 400 g de ceps (o algun altre bolet del temps)
- 8 plaques de pasta de caneló (tipus Wanton)
- 1 ceba
- 1 porro
- 1 cs de mantega
- 200 g de formatge parmigiano reggiano ratllat
- 200 g de crema de llet
- sal i pebre blanc
- tòfona ("melanosporum") ratllada i conservada en oli
- oli d'oliva

Preparació:

Per començar, en un cassó amb aigua bullint i una mica d'oli escaldeu la pasta durant 20 segons i, després, reserveu-la en un bol amb aigua freda. A continuació, en una paella amb una mica d'oli i mantega sofregiu el porro i la ceba picats. Quan estiguin dauradets, afegiu-hi els ceps picats, rectifiqueu-ho de sal i pebre i deixeu-ho sofregir fins que tot estigui daurat. Seguidament, deixeu-ho refredar a la nevera durant mitja hora. Per fer la crema de parmesà, poseu en un cassó la crema de llet i el parmesà ratllat i deixeu-ho coure a foc suau, remenant-ho de tant en tant. Finalment, emplateu les plaques de pasta, poseu-hi el sofregit de ceps a sobre, enrotlleu-les fent els canelons, cobriu-les amb la salsa de parmesà i deixeu-ho gratinar al forn durant uns minuts. I ja per acabar, guarniu el plat amb una mica de tòfona per sobre.

 Grau de dificultat: Baix
Preu: Mitjà
Temps d'elaboració: entre 30 minuts i 1 hora
Calories: Mitjà

I'Agenda'10

del Centre Cultural de Tàrrrega

NOVEMBRE - DESEMBRE

NOVEMBRE 20
Nit Culturàlia. Sopar i entrega dels guardons de la 13a edició. Al restaurant La Granja a partir de les 9 del vespre

DESEMBRE 12
Sortida a l'entorn: Concabella, Rateira i les Pallargues. També visita al centre distribuïdor d'aigua del canal Segarra-Garrigues

Recordeu!
El primer diumenge del mes: mercat de segells, monedes i pins

El tercer dissabte de mes: mercat de les antiguitats i les arts.

per anunciar algun esdeveniment aquí

973 314 698

Llibres

www.llibres.cat

Poemes 50 poemes per saber de memòria

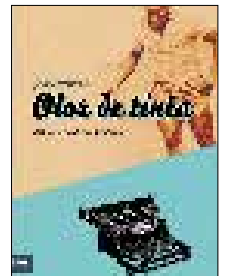
Jaume Subirana
ARA LLIBRES, 2010
"Aprendre un text, un poema, de memòria, és un acte d'amor. Oferim la nostra ment, el nostre esperit, la nostra ànima, a un altre cos, un cos estrany, i això ho fem, en el fons, per amor. Un amor que dona plaer, evidentment; un amor que ens enriqueix, també; un amor que ens fa companyia, és clar; però un amor al qual ens donem, al qual donem una part del millor que tenim. I així els textos, els poemes, apresos de memòria acaben sent sang que vivifica el nostre

llenguatge i algunes de les seves formes acaben sent imperatius morals de la nostra conducta. (...) Ens aprenem un poema perquè ens fascina, perquè ens sedueix, i perquè la seva forma ens pugui amarrar el cervell i quedar-s'hi per sempre" del pròleg de Narcís Comadira.

Novel·la Olor de tinta

Joan Voltas
ARA LLIBRES, 2010
«De sobte, sento una olor penetrant, desconeguda fins aquella nit. No sé per què, però em va fascinar. Era olor de tinta, que emanava de la sala de rotatives i se m'infiltrava sensualment per tot el cos.»
Redaccions de diari febrils i carregades de fum, passions desbordades, mafiosos, dones de bandera, futbolistes mítics...
Joan Voltas explica els seus set anys en el periodisme esportiu brasiler de la dècada dels cinquanta. Unes memòries plenes d'humor i de nostàlgia que són

història pura d'un país i un ambient llunyans i exòtics, i, alhora, un homenatge al periodisme de qualsevol època, a través de les vivències d'un català al Brasil a qui, per damunt de tot, corria el verí de la notícia a la sang.

agenda

NOVEMBRE 10

novembre

Diumenge Dia 21

Concert de Santa Cecília amb les agrupacions musicals de Tàrraga

A les 12 del migdia, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)

Organitza: Regidoria de Cultura. Les agrupacions corals i instrumentals de Tàrraga s'apleguen al Teatre Ateneu en un concert conjunt per homenajar la patrona de la música, Santa Cecília. Cantaires i músics de totes les edats interpreten partitures clàssiques, tradicionals i contemporànies. És una cita consolidada al calendari cultural targarí i que habitualment té un caràcter benèfic.

Preu: 2 euros

Diumenge Dia 21

XXIII Cicle Coral de Tardor: Concert del grup Coro Vasco Ama-Lur

A les 7 de la tarda, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)

Organitza: Orfeó Nova Tàrraga. Cicle de concerts polifònics que aplega cada any a Tàrraga les agrupacions corals més aplaudides de Catalunya. Ara ens arriba aquest conjunt de veus masculines d'ascendència basca i amb seu a Salou.

Preu: 2 euros

Dijous Dia 25

5è Cicle de Cinema en Blanc i Negre:

The Philadelphia Story (Historias de Filadelfia) de George Cukor (EUA, 1940)

A les 9 de la nit, al Local Social de l'Ateneu (plaça del Carme, 12)

Organitza: Associació Nous Espais

Cita mensual amb el cicle de pel·lícules clàssiques en blanc i negre que proposa l'Associació Nous Espais de Tàrraga. Una oportunitat idònia per a revisar o redescobrir cabdals films d'autor, obres memorables del setè art. Tots els títols es projecten en versió original subtítulada. La cinquena edició del cicle arrenca amb aquesta comèdia protagonitzada per Cary Grant, Katharine Hepburn i James

Stewart, representativa del Hollywood daurat. Entrada gratuïta

Divendres Dia 26

Inauguració de l'exposició fotogràfica:

Tàrraga 1950 • Oplulència i misèria sota el jou franquista. A les 8 del vespre, al Museu Comarcal de l'Urgell (carrer de La Font)

Organitza: Ajuntament de Tàrraga i Museu Comarcal de l'Urgell. Col·lecció d'una trentena de fotografies de la Tàrraga de mitjans del segle XX. Escenes de la vida quotidiana, política, social i cultural en unes instantànies inèdites mai exhibides abans i que el Museu Comarcal de l'Urgell ha adquirit a l'editorial Arribas de Saragossa. Les imatges s'acompanyen de textos que configuren un catàleg elaborat per l'arxiver Jacinto Bonales. Oberta fins al dia 27 de febrer.

Divendres Dia 26

Cicle de projeccions i xerrades sobre muntanyisme: Alerta amb les allaus

Projecció de la pel·lícula The fine line

A les 8 del vespre, al Centre d'Entitats (Carrer del Segle XX, 2)

Organitza: Agrupació Excursionista de l'Urgell

Divendres Dia 26

16è aniversari de la Biblioteca Central Comarcal:

Teatre. Ganes de mus amb Petita Pàtria. A 2/4 de 9 del vespre, a la Biblioteca Central Comarcal (plaça de Sant Antoni). Organitza: Regidoria de Cultura i Biblioteca Central Comarcal

Direcció d'Antoni Rosselló. Amb Daniela Fregapane, Francesc Miquel Quetges i Joan Antoni Sunyer. Amb la representació d'aquesta peça, la Biblioteca Central Comarcal de Tàrraga commemora el 16è aniversari.

Tres actors i un canterano ens transporten, mitjançant cinc narracions, a la Mallorca de la postguerra. L'espectacle comença amb una lectura dramatitzada i a poc a poc s'abandona el

text per passar a interpretar directament les històries, poètiques i crues a la vegada, dels personatges evocats. Els actors evolucionen a mesura que la trama avança, a l'igual que el vestuari. Aquesta és una oportunitat per conèixer un dels millors escriptors mallorquins del segle XX, Antoni Mus. La funció arriba a Tàrraga en el marc del Projecte Alcover, que difon la producció escènica actual dels Països Catalans. Gratuït

Dissabte Dia 27

Mes de la No Violència Contra les Dones: Teatre La fabulosa companyia de la llum amb Kiku Mistu, Amaí V. Reina i Roberto Kuczer. A les 6 de la tarda, al Teatre Ateneu (plaça del Carme). Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

El novembre, l'Ajuntament de Tàrraga commemora el Mes de la No Violència

contra les Dones. Aquest any s'ofereix l'espectacle per a totes les edats La fabulosa companyia de la llum de Kiku Mistu, que ens convida a reflexionar sobre nosaltres mateixos i les relacions amb els altres. Immers en el seu univers particular, Kiku Mistu parteix de la metàfora de la llum, símbol de la imaginació, la senzillesa, la ingenuïtat i la utopia per elaborar una història d'aventures, al més pur estil Jules Verne, a cavall entre el romanticisme i el futurisme.

Un espectacle participatiu, màgic i emocionant que fusiona l'estètica i la poètica de les ombres xineses, les andròmines lluminoses reciclades, la lectura de faules i la música en directe.

Preu: 1 euro (Taquilla del Teatre Ateneu des d'una hora abans de la funció)

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Carme). Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Diumenge Dia 28

Teatre infantil Fundació La Xarxa: Diplo amb L'Estenedor (titelles)

A 1 / 4 de 7 de la tarda, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12). Organitza: Fundació La Xarxa

La temporada d'espectacles infantils a Tàrraga programada per Fundació La Xarxa continua amb aquest divertit muntatge de titelles.

Preu: 4 euros

Diumenge Dia 28

Estrena de les noves sales per a les sessions de ball de diumenge: Claravalls

Actuació del grup New York. A les 7 de la tarda, al Local Social de Claravalls

Organitza: Regidoria de Cultura. Les sessions de ball de diumenge a Tàrraga es reprenen amb alguns canvis en el format. Aquestes animades vetllades tindran lloc ara en tres sales municipals que s'aniran alternant: l'Espai MerCAT de Tàrraga, l'Espai Moli del Talladell i el Local Social de Claravalls. S'hi podran sentir les cançons que van marcar una època interpretades en directe per intèrprets de casa nostra. Sessions on els amants del ball podran gaudir del bolero, el tango, la salsa, el pasdoble, el vals i altres ritmes. La primera sessió tindrà lloc a Claravalls i serà gratuïta perquè conegueu aquesta nova oferta lúdica.

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Organitza: Regidoria de Polítiques d'Igualtat

Les Diferents Cares de la Immigració 2010:

Exposició de vestits senegalesos a càrrec de la Unió de la Comunitat Senegalesa de l'Urgell i la Segarra. La història i la cultura del poble senegalès a través dels seus vestits tradicionals i una sèrie de fotografies. També es projecta un audiovisual sobre la Festa de la Teranga celebrada a Guissona. Fins al 14 de novembre, a la Sala Marsà (Carrer de La Vilanova)

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

fotografies de la Tàrraga de mitjans del segle XX. Escenes de la vida quotidiana, política, social i cultural en unes instantànies inèdites mai exhibides abans i que el Museu Comarcal de l'Urgell ha adquirit a l'editorial Arribas de Saragossa. Les imatges s'acompanyen de textos que configuren un catàleg elaborat per l'arxiver Jacinto Bonales.

Del 26 de novembre al 27 de febrer, al Museu Comarcal de l'Urgell (carrer de La Font)

Organitza: Ajuntament de Tàrraga - Museu Comarcal de l'Urgell.

Horaris: De dilluns a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

Horaris: De dimarts a dissabte, de 19 a 21 h.

Diumenges i festius, de 12 a 14 h. i de 19 a 21 h.

Organitza: Regidoria d'Acció Social

culturalia@centredisseny.com_973 314 698

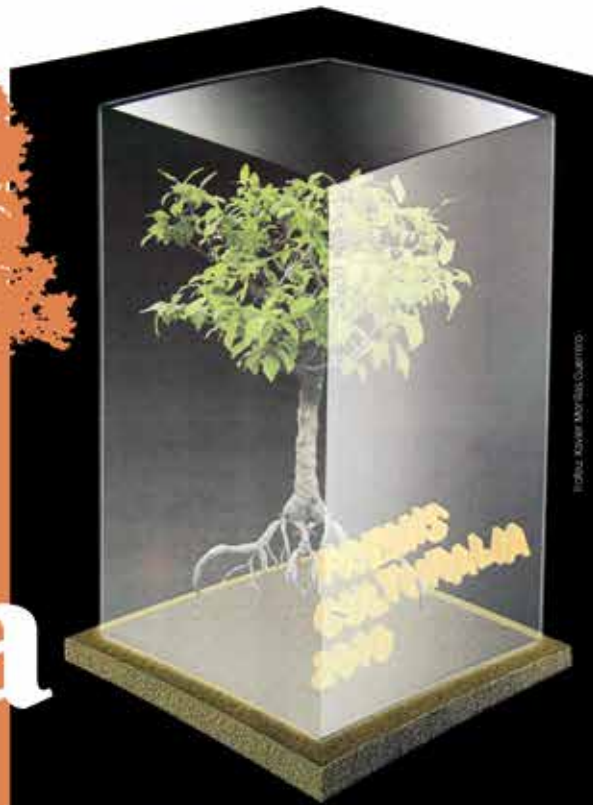
culturàlia

13a
nit dels

Premis Culturàlia

Tàrrrega 2010

DISSABTE 20 NOVEMBRE
RESTAURANT LA GRANJA • 21.00h

GUARDONS AL MÈRIT SOCIAL I CULTURAL

A la creació artística

BENJAMÍ TOUS

A la trajectòria personal

ÀNGEL SANS

A l'entitat

**ESCOLA PIA DE LA MERCÈ
DE TÀRREGA**

A la ciutadania

MANUEL CASANELLES

D'àmbit comarcal

LLUÍS FOIX

D'àmbit intercomarcal

PEP COLL

Ho organitza:

centre cultural de Tàrrrega

Hi col·laboren:

Ajuntament de
Tàrrrega

CONSELL COMARCAL DE L'URGELL

RADIO
TÀRREGA
90.9

Cambra
Tàrrrega

ESCOLA
D'ARTS
ONDARA